

V S L
L K E
A R Ž
D E
I P A
M L
Í L
R Ž
I

Galerie výtvarného umění v Chebu
9. 10.–23. 11. 2014
Vernisáž 8. října, 17.00

GAVUCHEB

Práce Vladimíra Skrepla obsahují vrstvy navzájem se překrývajících významů, jejichž vztahy si divák může v procesu interpretace postupně rozkrývat. Samotný název výstavy „Lež a lži“ má dva rovnocenné výklady, což není u Skrepla žádnou výjimkou; a oba se váží k tématům procházejícím jeho tvorbou. Jedna linie je více psychologizující, její součástí je sledování mužského a ženského principu, dominance a autority, kde horizontální pozice ležícího těla nabízejí množství výkladů, jež se mohou spojovat s tradičními způsoby zobrazování ženského těla, estetikou, pohledem mužského subjektu na ženský objekt apod. Tou druhou je problematika společensko-politická, kterou Skrepl reflektuje více skrytě, relativně se zabývá jen jejím povrchem odraženým v médiích, ale při systematickém sledování jeho díla zjistíme, že je stabilní součástí jeho zájmu. Ten je prost moralizování, to však neznamená, že ho oblast chování a etiky nezajímá.

Pokud bychom chtěli ve zkratce představit tvorbu Vladimíra Skrepla, která se na naší umělecké scéně vyvíjí bez přerušení už od poloviny 80. let minulého století, její charakteristikou je střídající se proměna výrazu od exprese k abstrakci, od malby, kresby a textu k objektu a instalaci či

hudbě. Je významně spojena s principy recyklace, koláže a kompozitního objektu či sochy, citace, dekonstrukce, rekontextualizace apod. Autor se záměrně pohybuje mezi různými polohami jednoho média i mezi médii, aby unikl opakování se, vlastnímu stylu a akademismu. Přesto však se do některých poloh navrácí s novou energií. Také některá témata se prolínají a přesunují z díla do díla, a zachovávají tak kontinuitu, kterou v jeho tvorbě jednou budeme moci přechít. Ne však na této výstavě, neboť jejím zájmem není ukázat autorovu tvorbu „celou“, v retrospektivním rámci. Tato výstava má jiný cíl: chce veřejnosti ukázat svět, který vznikl v posledních několika letech uvnitř Skreplova ateliéru.

Prvním impulsem k výstavě byl soubor několika desítek knih, které vznikly na podkladech katalogů, časopisů, obrázkových knih, atlasů a dalších publikací, v nichž se autorské zásahy projevují technikou kresby, psaní, koláže, vytrhávání, zřídka malby a na přebalech někdy i asambláže. Zásahy vznikají formou jakýchsi záznamů, které se, alespoň se to tak zdá, rodí rychle, bezprostředně a poloautomaticky. Jejich předpokladem je také existence nasbíraného materiálu, který není nikterak exkluzivní

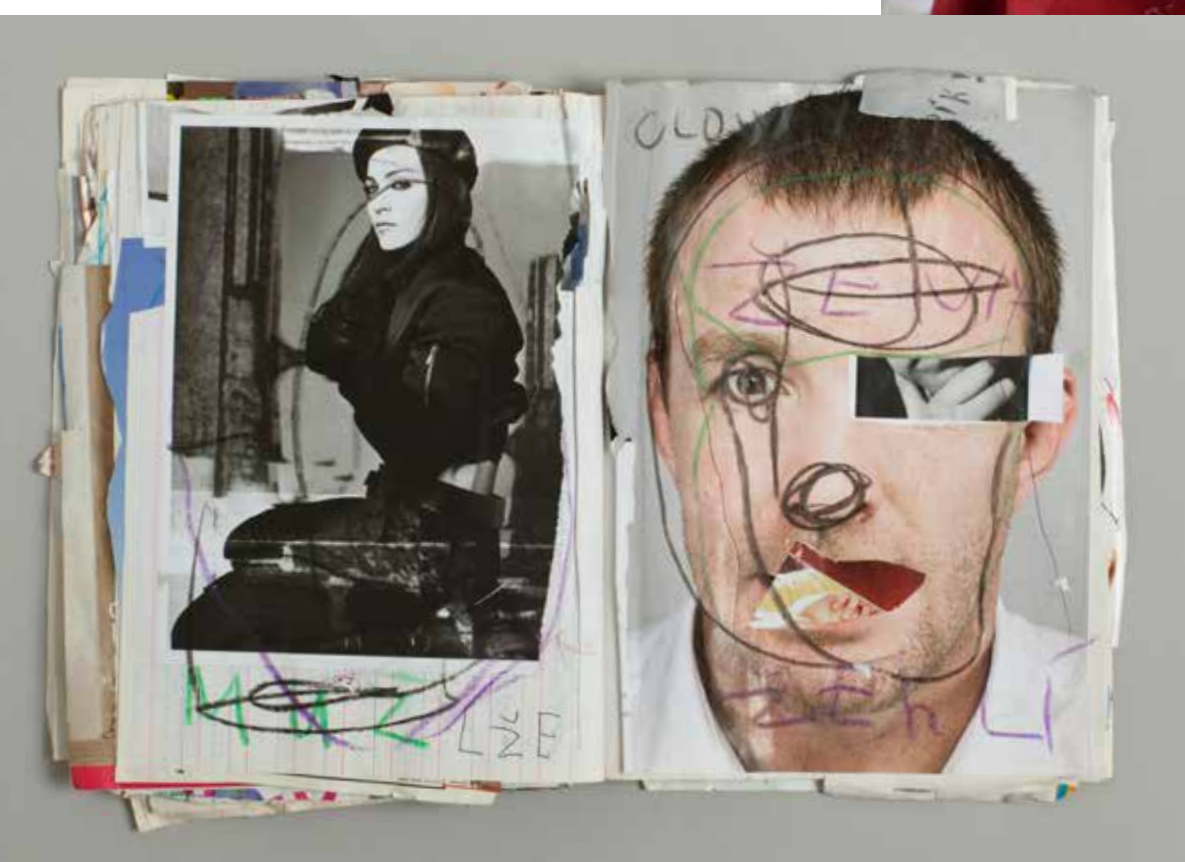
– katalogy umění, firem, erotické, lifestylové a umělecké časopisy, knihy o přírodě a další. Vladimír Skrepl recykluje širokou vrstvu tištěné produkce a velkou část z ní tvoří populární kultura, od které se neodvrací. Naopak, jako etnograf spojuje předměty z různých oblastí a na základě nasbíraných „věcí“ společnosti ukazuje, čím prochází. Jako umělec však má svá témata, jež tímto konáním sleduje. Náš osobní i společenský obraz, který je v knihách uzavřen i uchován a v němž jsme zobrazeni pomocí krásy, znejistění, povrchně, vyprázdněně, tajemně, vulgárně, neuroticky, eroticky i jinak, má ovšem i další polohu. Ve Skreplově ateliéru z výstřížků a balíků časopisů, z knih a pozvánek, nasbíraných předmětů třírozměrných i plochých tvarů vznikl, jakoby vlastním růstem a intenzivně, kus autonomního světa: postavy stojí na podstavcích (jako v galerii, ale daleko přirozeněji) a vyrůstají z podhoubí výstřížků a drobných věcí; obrazy, které se neomezuji plošností, visí na zdech (opět jako v galerii, ale daleko přirozeněji). Navštívit ateliér umělce je vždy velice specifický zážitek, neboť máte možnost poznat umělecká díla v prvotní symbióze, neformálních vztazích a bez kurátorského zásahu. Žijí si zde vlastním životem, tu se přestěhují z jednoho místa na druhé,

schovají za hromadu knih, odstěhují se do sbírky nějakého muzea, zajedou na výstavu.

Výstava si nečiní nárok přenášet tuto autenticitu místa do prostředí galerie. Zřejmě to ani není možné. Jejím záměrem je, dát co nejvíce z těchto věcí na chvíli do nových vztahů tak, aby v prázdné galerii, která představuje čistý, vnějšími souvislostmi „nezatížený“ prostor, vytvořily nové společenství a otevřely nová témata hovoru. A přestože jsou tyto sochy, obrazy a knihy slepeny a sestaveny z mnoha dílčích částí, jejich výsledná těla nejsou jen hříčkou seskládaných nahodilostí, ale při vši nestabilitě mají konečný tvar a výraz. Stejně jako při listování Skreplovými autorskými knihami můžeme i v jeho sochách a obrazech sledovat posun od námětu k námětu, řešení individuálních problémů, lidských vztahů, nepatrná i velká témata společnosti, přírodní, sociální, psychologická, fyzická a jiná předurčení člověka, z nichž některá přijímá a jiným se brání. Tak jako autor sám, který vzdoruje především konformnímu vztahu k životu. Tím, jak jsou tyto postavy umění tvořeny „z veškerého“ materiálu naší společnosti, ať se jedná o cetky či designové kousky, vše to jsou „naše věci“, které pod Skreplovým vlivem získávají novou tvář a postavu tak, aby se při vši nutné konstrukci stále mohly cítit volně a neupjatě i ve světě, který jsme si stvořili především k rozumu svému. Vladimír Skrepl však poukazuje i na tu druhou stranu společnosti, která pod uspořádaným povrchem skrývá svou iracionální podstatu.

Edith Jeřábková, Barbora Kleinhamplová

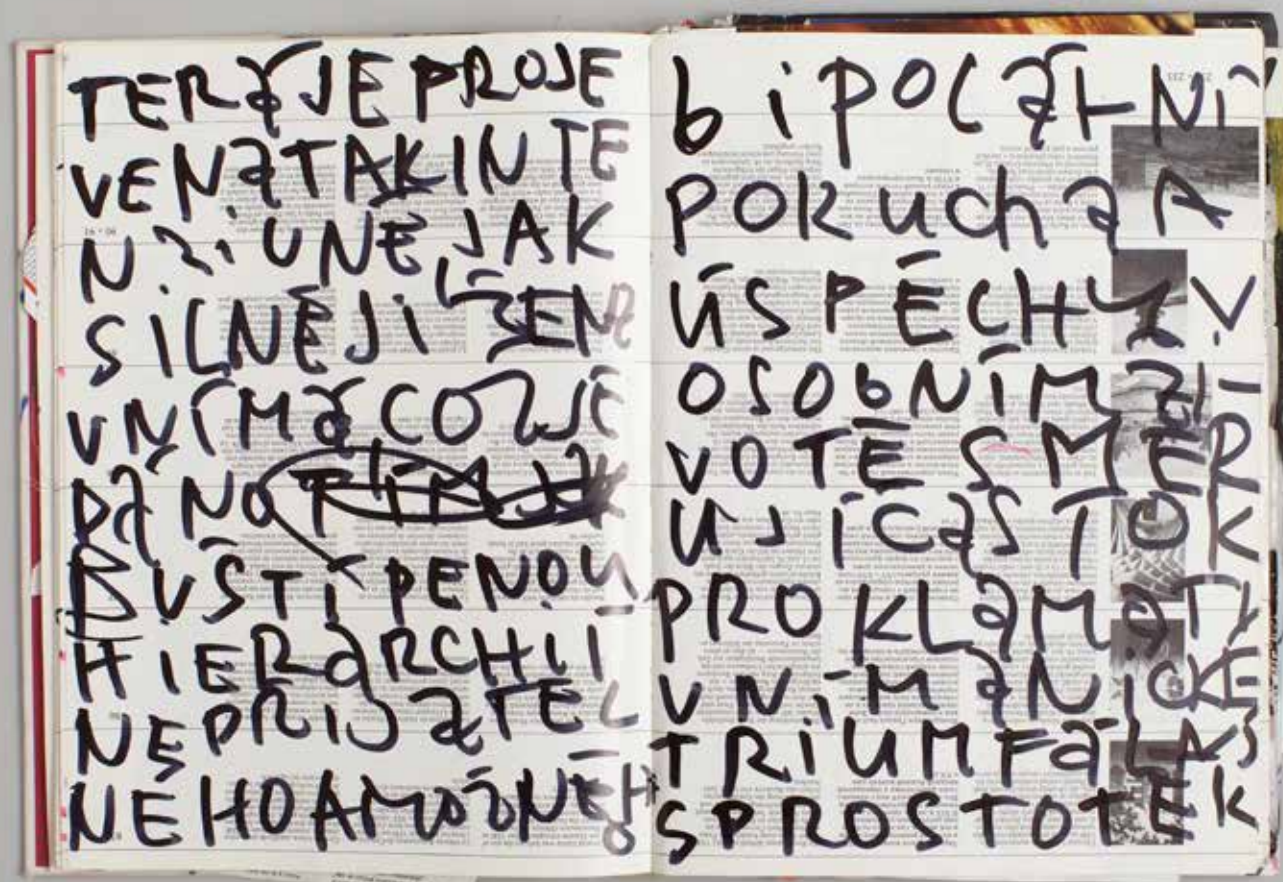
The works of Vladimír Skrepl contain multiple layers of overlapping meanings open to various interpretations by the viewer who is free to gradually uncover their complex relationships as he or she attempts to penetrate the individual artwork. In fact, already the name of the exhibition may serve as an example of the above, for "Lež a lži" can be translated in two different equally valid ways, (a) as "Lie and Lies" (meaning: "One lie and a number of lies) or (b) as "Lie and Liel" (meaning: "Lie down and tell lies!"). The fact that neither interpretation is predominant is something rather common with Skrepl, plus both of them relate to subjects commonly addressed in his art. The first line of approach is more psychological, and includes exploration of the male and female principles, dominance and authority, where the horizontal positioning of a reclining body offers a number of possible interpretations that can be tied with some traditional ways of depicting the female body, with aesthetics, with the way a male subject views a female object and so forth. The second line of approach deals with socio-political issues, whose treatment is less obvious as they get reflected in a slightly more covert way; in fact, to a routine observer it appears as though Skrepl did not care to venture beyond the shallow surface exposed by the media. However, once the audience begin to scrutinize the work systematically, this direct line of questioning surfaces in his art as a matter of constant interest. And Skrepl's interest is free of moralization (which, nevertheless, should not be incorrectly interpreted as his being indifferent to the issues of ethics and behaviour).

Let us attempt to characterize in brief Vladimír Skrepl's artwork as seen throughout its uninterrupted development on the local art scene since the mid 1980's: Typically his chosen artistic expression oscillates between expressionism and abstraction, as well as between painting, drawing and writing on one hand and object-, installation- or music- creation on the other. The employed principles significantly include: recycling, collage and a composite object or sculpture creation, quotation, deconstruction, re-contextualization and so on. The artist deliberately shifts from one form of a selected medium to another or swaps the entire media altogether in order to escape repetition, academism and the constraints of his own style, which he might have created. Yet, sometimes he chooses to revisit some of his previous registers anyway, and when he does, his return sparks with new energy. Similarly, some of his subjects permeate and circulate among the works, thus forming a thread of continuity, which will eventually stand out from the whole bulk of his work, at last perfectly legible! Not yet, though, or definitely not at this time at this particular exhibition, since its goal is not to present the whole work of the artist in retrospect but quite unlike: This art-show's aim is to acquaint the public with the peculiar realm which has arisen within the walls of Skrepl's studio over a period of last couple of years.

The initial impetus for this exhibition stemmed from several dozens of books that were based on catalogues, journals, magazines, picture books, atlases and other types of publications altered by the author's interventions, which amounted to: drawings, writing, collage-making, paper scrapping or tearing, scarcely also painting and occasionally even some assemblage (though exclusively featured only on the covers). These "interventions" emerge in the form of "records of sorts", popping up quickly, semi-automatically, spontaneously – on their own, or at least so it seems. Also, there is one prerequisite for their conception, i.e. having handy a sizeable volume of collected material, not necessarily exclusive or refined in any way – e.g. art catalogues, business directories, erotic, life-style or art magazines, books on nature and so on. Vladimír Skrepl recycles a wide spectrum of available print production most often relating to popular culture, a phenomenon he does not dismiss. On the contrary, resembling an ethnographer, the artist joins together subjects from various different areas and with the help of this collected "stuff" can then demonstrate to the society much of what it is currently undergoing (i.e. what exactly is happening in the society at the present time). As an artist, he naturally always keeps in mind his choice subjects, which he then continues to pursue throughout these endeavours. Our personal as well as social image, locked and kept in books where we are painted in terms of "beauty", unsure and puzzled, in different ways – superficial, emptied out, mysterious, vulgar, neurotic, erotic and so forth, can be, however, treated from a totally different standpoint.

Had you recently visited Skrepl's studio, you would have encountered an altogether new brand of universe born within. Out of cuttings and stacks of magazines, from books and invitations and various collected objects – both three-dimensional and planar – there sprung up, seemingly on its own, like a vigorous plant, a chunk of some autonomous realm: Erected on pedestals (like in a gallery, but in a far more natural manner) its figures seem to have sprouted up from a mycelium of clippings and trifles; non-planar paintings, which are not constrained by flatness, hang on the walls (again like in a gallery, but far more natural). Being able to visit an artist's studio always provides some very specific experience because it is an opportunity to meet the art works in their initial symbiosis, enjoying informal relationships and free of whatever manipulation inflicted by art-curators. Here they live out

their own lives, at times perhaps changing place, being moved from there to here, hiding behind a pile of books, moving away to some museum to join the local collection or just popping out to an exhibition for a bit.

The exhibition "Lež a lži" does not aspire to succeed in transposing the authenticity typical for this particular locus into the environment of the gallery. It may not even be possible, apparently. The intention is to temporarily present and configure as many of these "things" with new relationships (right there, in the empty gallery that in fact represents a clean, pure space free of the burden inflicted by external context) allowing them to form a new association and thereby instigating new topics for conversation. And even though these sculptures, paintings and books were assembled and glued together from copious individual parts, the outcome, or their bodies if you wish, cannot be seen as a mere freak accumulation of random contingencies, for in spite all their instability, they all have been given a finite shape and expression.

Just like when leafing through Skrepl's original books, also while viewing his sculptures and

pictures one can easily discern the apparent drift shifting from subject to subject, addressing individual issues, exploring interpersonal relationships, presenting subtle as well as grand topics currently resonating within the society, or bringing up the natural, social, psychological, physical and other predeterminations of the human being, who is able to accept some of these while strongly resisting other ones. Just like the artist himself, being a rebellious spirit who is above all defiant to a conformist way of life. As these art figures happened to be made from "all possible" kinds of material produced by our society – anything from knick-knacks to designer items – they are all "our things", endowed, thanks to Skrepl's influence, with a new face and body that (despite the bestowed necessary framework) allows them to feel free, laidback and unreserved even in this world of ours, which we have created essentially according to our logic and reason. However, Vladimír Skrepl does not fail to point out the other side of the same society, beneath whose orderly, neat surface lurks its irrational nature.

Edith Jeřábková, Barbora Kleinhamplová

Vladimír Skrepl, Lež a lži / Lie and Lie(s)
Velká galerie, 9. 10.–23. 11. 2014

Kurátorky / Curators: Edith Jeřábková, Barbora Kleinhamplová
Vernisáž 8. října v 17.00 / Opening October 8th, 5 p.m.
Otevírací doba / Opening hours: út-ne / Tu-Su 10.00–17.00
K výstavě vychází monografie: Lež a lži. Autorské knihy Vladimíra Skrepla 2011–2013 / The exhibition is accompanied by a publication: Lie and Lie(s). Artist's books of Vladimír Skrepl 2011–2013

Na výstavě jsou přítomny sexuálně explicitní obrazové materiály nevhodné pro děti a mládež. / This exhibition features some sexual explicit subjects that might prove unsuitable for minors.

Souběžné výstavy / Parallel exhibitions:
Hippolyt Soběslav Pinkas, Modlitba za oběšence, 1861
Opus magnum, 9. 10. 2014–4. 1. 2015

Petr Dub, Další ze způsobů jak nevytvářet obrazy
Malá galerie, 9. 10. 2014–4. 1. 2015

Sociální skupina Ho-Ho-Ko-Ko ze sbírek GAVU Cheb
Výstava z depozitáře, 9. 10. 2014–4. 1. 2015

Tereza Řičanová – Vánoce a Archa
Museum Café, 9. 10.–29. 3. 2015

Galerie výtvarného umění v Chebu
příspěvková organizace Karlovarského kraje
náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 16, 350 02 Cheb
T: +420 354 422 450, F: +420 354 422 163
info@gavu.cz, www.gavu.cz

Výstavní program GAVU Cheb je podpořen z grantového programu MK ČR.

V roce 2014 vydala Galerie výtvarného umění v Chebu.
Text Edith Jeřábková, Barbora Kleinhamplová, překlad Věra Chase, foto Jiří Thýn, grafika Tereza Hejmová, tisk Dragon Press, s. r. o., náklad 700 ks.

